

[Rahbek.]
ger, Forslagsstillerne indrømmer jo selv, hvor vanskeligt det er at udarbejde Forslag af denne Art, særlig naar man ikke har Administrationen til Hjælp — jeg vil ikke være onskabsfuld, ellers kunde man sige, at Forslagene ogsaa tydeligt bærer Vidnesbyrd om, hvor store disse Vanskeligheder har været. Jeg tror derfor, idet jeg indrømmer, at disse Vanskeligheder er til Stede, at det bedste Resultat af denne Forhandling vilde være, om den højtærede Indenrigsminister vilde give os Tilsagn om at fremsætte Forslag f. Eks. i næste Rigsdagssamling, saa tror jeg, at vi med større Udbytte kunde diskutere Enkeltheder.

§ 1 i Hovedforslaget angaar Forsikringspligten. Jeg er enig med Forslagsstillerne i, at det gælder om at faa saa mange Præmiebetalere som muligt. Man har fastsat den bidragspligtige Alder fra 18 til 62 Aar. Det kan selvfølgelig altid diskuteres, om det nu er det rette, men jeg mener ogsaa, at det gælder om at faa saa mange som muligt med for, som jeg allerede har sagt, at faa Præmien saa lille som muligt. Jeg mener ogsaa, at det er nødvendigt at gøre Forsikringen tvungen. Selv om Ordet „Tvang“ ikke har saa god en Klang og vi alle sammen kan være enige om at ønske, at Sagen kunde have været ordnet ad Frivillighedens Vej, ved vi godt, at man naar ingen Vegne ad Frivillighedens Vej, i alt Fald naar man ikke at faa dem med, som det i særlig Grad er nødvendigt at faa sikret. Derfor mener jeg ogsaa, det er nødvendigt at gøre Forsikringen tvungen.

§ 2 skal jeg gøre et Par Bemærkninger til. Det er jo en meget vigtig Paragraf, det er den Paragraf, som omhandler Præmiebetalingen. Jeg vil derom sige, at der kan jo være delte Meninger om Grundlaget, om man ønsker at gaa den Vej at fastsætte faste maanedlige Takster eller, som Forslaget lyder paa, at gøre Taksterne afhængige af Indkomsten, fastsætte en vis Procent af Indkomsten. Personlig foretrækker jeg de faste maanedlige Takster, som ikke sættes højere end, at de kan præsteres af en jævn almindelig Arbejdsindtægt. Det, der tilsigtes ved at sætte Præmien i Forhold til Indtægten, kan, som jeg allerede har sagt, bedst ordnes gennem et offentligt Tilskud, saa synes jeg, at man paa en bedre Maade kommer ud over dette Forhold. Men vil man holde paa, at Præmiebetalingen skal staa i Forhold til Indtægten, maa man, synes jeg, være mere konsekvent, end Forslagsstillerne her har været. For selv om man her har fastsat, at Præmien skal staa i Forhold til Indtægten, bort-

eliminere man jo det hele ved de forskellige Grænser, som er fastsat i Lovforslaget. For det første ved, at man fastsætter, at Præmien ikke maa overstige 240 Kr. aarlig, og dernæst ved, hvad der efter min Mening betyder nok saa meget, at man længere nede i Paragraffen siger, at naar der er nok til at sikre vedkommende en Rente, der for Mænd udgør 600 Kr. og for Kvinder 540 Kr., ophører Pligten til at betale Præmie. Jeg synes, at de forskellige Grænser, her er sat; i Virkeligheden borteliminerer det hele; saa synes jeg, det er mere reelt at sige, at vi fastsætter en bestemt Grundtakst.

Men jeg maa i alt Fald være imod den Bestemmelse, som staar i det sidste Stykke af Paragraffen: at yderligere Forsikringspræmie kan frivilligt erlægges o. s. v. Jeg synes, man her maa holde sig indenfor det, som Samfundet kan kræve af den enkelte: at han sikrer sig den nødtørftigste Rente paa de gamle Dage; hvad den enkelte derudover vil sikre sig, mener jeg maa være Lovgivningen uvedkommende, og det maa jeg mene ordnes bedst af de private Forsikringsselskaber. Jeg forstaaer for øvrigt ikke rigtig det sidste Stykke, Stykke 4, i § 2, jeg ved ikke rigtig, hvor vidtgaende det er. Jeg maa nærmest forstaa det saaledes, at det tillige aabner Mulighed for, at man kan betale hele Præmien paa een Gang, og det maa jeg ogsaa være imod. Jeg synes, vi skal gøre Forholdene saa lige som muligt, at ikke den bedre stillede skal have Mulighed for at betale det hele ind paa een Gang. Det kunde føre til, hvis man vil sætte Sagen paa Spidsen, at f. Eks. en velhavende Mand, der har en Del Børn, siger, at nu vil han sikre disse Børns Alderdom, og efterhaanden som Børnene fylder 18 Aar, betaler han ganske simpelt hele Præmien ind, og saa er Børnene sikrede paa deres gamle Dage. Hvis det bliver muligt efter dette Stykke, maa jeg erklære mig som en bestemt Modstander af det. Jeg har allerede sagt, at jeg mener, det er uheldigt, at man har forflygtiget Børnenes Ansvar overfor Forældrene. Det hører efter min Mening til Børnenes Pligter at hjælpe deres gamle Forældre, hvis de ikke kan klare sig selv, og derfor synes jeg, det vilde være at vende det hele fuldstændig paa Hovedet, hvis man nu aabnede Mulighed for, ikke alene at Forældrene kan sætte deres Børn i Gang — det er rigtigt og godt, at de kan gøre det —, men at de kan betale en Forsikringspræmie for Børnene og derigennem sikre disses Alderdom. Det maa jeg altsaa være absolut imod.